

KOM HIER ROSA

Anna van Praag

Kom hier Rosa

Lemniscaat Rotterdam

© 2012 Anna van Praag

Omslag: Marc Suvaal, Lemniscaat

Omslagbeeld: Monika Monowska

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v., Rotterdam 2012

ISBN 978 90 477 0494 2

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

*Las voces de dos niñas
venían. Sin esfuerzo,
de la luna del agua,
me fui a la del cielo*

De stemmen van twee meisjes
naderden. Zonder moeite
wendde ik mij van de maan in het water
naar die in de hemel

Uit: Federico García Lorca, 'Alta va la luna'

How I loved you

then in Orangefield

De geur van groene badolie

Wanneer Sita de flamenco danste, vergat je dat ze blond was.

We waren op het feest van San Isidro, bij het kleine kerkje op de heuvel tussen de olijfbomen. Iedereen leek wel betoverd door hoe Sita rondzwierde tussen de zigeunervrouwen. Haar zwarte rok was een grote bloem rond de dunne stam van haar lichaam. Af en toe zag je haar gespierde benen – maar net niet haar onderbroek.

‘Anda, anda! Olé!’

De een na de ander ging meeklappen, stampen, en de oude vrouwen begonnen hoog en hard te gillen.

Ik had het koud. Er waren wel meer feesten en ook meer heiligen, maar dit feest was altijd net op het randje van de lente. Het begon met een slome wandeling door de velden die ze processie noemden. Dat was vast een grappig gezicht voor alle geiten die daar graasden: een lange rij mannen in pakken en vrouwen met bloemen in hun haar die grote heiligenbeelden met zich mee zeulden, voorafgegaan door een paar muzikanten met klarinetten en trompetten die treurige, slepende muziek speelden. Zo serieus als iedereen altijd was! Voor onze buurvrouw was het zelfs het hoogtepunt van het jaar. Maar zij mocht dan ook de heilige Isidro zelf vasthouden: een beeld dat erg op Jezus leek. Versierd met korenhalmen en olijftakken, want San Isidro was de beschermer van de boeren. Hij zorgde elk jaar weer voor de olijf oogst. Je moest een beetje schaatsend lopen om zo’n beeld recht te houden en dat ging de hele stoet dan nadoen. Uiteindelijk

kwam je in een soort trance want het duurde eindeloos. En daarna gingen we dansen en legden we bloemen neer in het kerkje en dan gingen de grote mensen bier drinken. En eten – dat moesten we allemaal. Mijn vader maakte ongeveer honderd kilo paella. Nee echt, die pan was zo groot als een kinderzwembad. De paella van mijn vader was beroemd, zelfs onder de Spanjaarden.

Mijn vader.

Ik zie hem nog staan in zijn gestreepte schort, door de opstijgende dampen naar Sita kijkend. Hij zag er gelukkig uit. Dat heb je met koks: alles met eten maakt hen blij.

‘Wat is Sita toch knap.’ Maria del Mar was naast me opgedoken met haar vissenogen. Zoals altijd rolden ze bijna uit hun kassen. Ik moest bij haar altijd denken aan het woord ‘doppen’. ‘Kijk uit je doppen’ – dat had God bij Maria del Mar vast een beetje te letterlijk genomen.

En nu staarde ze, zoals wel vaker, vol bewondering naar Sita. ‘Dat haar – zo blond als zij is.’

Zelf had Maria ook enorm haar best gedaan: lange rok, bloemen in haar knot en zo’n hoge kam uit de flamencowinkel.

Zo vriendelijk als ik kon vroeg ik: ‘Moet jij niet dansen, Maria?’

‘Niet de *alegría* toch, die is echt te moeilijk.’

Ik knikte, ook al wist ikzelf nog steeds het verschil niet tussen de ene dans en de andere. Al die verschillende stapjes, het eindeloos draaien van je handen tot het pijn doet, zelfs liggend op je rok over de grond rollen. Sita kon het allemaal. Als ik het probeerde, ging ik na drie stappen al uit de maat. Dan voelde ik me net een soort reus die per ongeluk kleine mensjes vertrapte.

Ineens was het afgelopen, er klonk applaus. Een paar oude vrouwen gooiden met bloemen.

Sita keek om zich heen, terug uit de hemel. Als ze danst ziet ze niemand, nu zocht ze mij.

Ik zwaaide.

Sita wurmde zich tussen de oude vrouwtjes en de vele schouderklopjes door naar mij toe. Haar wangen waren rood en haar ogen straalden. ‘Wat sta je ver weg, Lot. Kon je het wel zien? Was ik goed?’ De vragen knalden op me af.

‘Je was heel goed. Natuurlijk.’

Sita lachte, altijd dol op complimentjes.

Maria del Mar begon Sita te omhelzen en pakte toen zowel Sita’s hand als de mijne. ‘Kom, ze zeggen dat de paella klaar is.’

Ik keek naar Sita, we hadden zoals altijd aan één blik genoeg. Maria wilde zo graag beste vriendinnen met ons zijn. En misschien was het echt wel een slim idee om nu in de rij te gaan staan. Hoe later je kwam, hoe kleiner de porties.

Voor ons stond de geitenboer in zijn vieze trui en daarvoor een paar jongens van school. Ze gluurden naar Sita en smoesden met elkaar. Sita deed alsof ze het niet merkte maar ik wist dat het tegenovergestelde waar was. En waarom? Dat was me zoals altijd een raadsel. Het waren gewoon stomme jongens: dik en klein en alleen maar goed voor voetbalwedstrijdjes. Wat kon het Sita schelen of ze naar haar keken of niet?

De rook van het houtvuur onder de paellapan prikte in mijn ogen. Toch was het lekker, die warmte. Mijn vader zweette, zag ik. Hij knipoogde naar mij en schepte extra veel garnalen op mijn bord. Datzelfde deed hij voor Sita.

‘Wacht eens eventjes, dat bord is voor mij.’ Mijn vader had zomaar de geitenboer overgeslagen. Maar dat liet die

oude gek écht niet gebeuren. Met een verrassende kracht trok hij het bord uit mijn handen, bijna viel alles op de grond.

‘Rustig maar,’ mompelde ik.

‘Het was mijn beurt,’ zei de geitenboer. Ik rook zijn ongewassen geitengeur.

‘Sorry hoor.’

Naast mij stond Maria del Mar met grote ogen te kijken. De geitenboer was een oude man en, hoe vies hij ook was, voor oude mannen moest je respect hebben.

Maar Sita lachte en gaf mij haar bord. ‘Dan ben ik ook voor mijn beurt gegaan. Hier, pak aan, er is genoeg.’ Ze had nog steeds de flamenco in haar ogen.

Mijn vader grinnikte en Maria del Mar schudde haar hoofd.

En toen, plotseling, kwam de zon tevoorschijn en alles lichtte op van de lente. De kleine net niet uitgebloeide bloemen van de amandelbomen, de oranje sinaasappeltjes in de bomen naast de kerk. Het korenveld nog groen, met een rand van kamille. En overal explosies van klapprozen.

Het gevoel kwam vanuit mijn tenen: de winter was voorbij, eindelijk! Die lange dagen bij de openhaard. De klamme lakens op mijn bed, zwarte vochtschimmel op de muur. De donkere ochtenden als we naar de schoolbus liepen. De stilte.

Nog even en de huizen zouden weer fris wit geschilderd worden, de deuren wijd open, de omaatjes zouden hun stoeltjes midden op de stoep zetten zodat niemand erlangs kon – en niemand vond het erg. De modder zou verdrogen op de velden en mijn moeder zou veldboeketten plukken van korenbloemen en wilde hyacinten en die neerzetten in een kan op de grote houten tafel.

En dan gingen we weer hele dagen buiten spelen, Sita en ik.

Ben ik wel wie ik ben? Of ben ik een tijdschriftmeisje?

Soms vraag ik me af of mijn woorden wel de mijne zijn, of dat ik ze heb overgenomen uit een of ander boek. Of film. Of tv-serie.

Waarom praten we anders allemaal hetzelfde? Vinden we dezelfde kleren stom en dezelfde muziek geweldig? Dezelfde dingen vies, raar, mooi, eng, gevaarlijk, knap, slim...

Nu zou je ons zo voor elkaar kunnen inwisselen, als punten van dezelfde taart. Over een paar jaar niet meer. Dan is de een te dik, de ander ongelukkig, de derde misschien al wel dood.

Wat zal er met mij allemaal gaan gebeuren?

Ik ben zo nieuwsgierig, ik kan bijna niet wachten!

Dat schreef Sita die avond in haar dagboek. Ze zat op bed terwijl ze het me voorlas, haar wangen schattig roze. We hadden het vreselijk koud gekregen bij het kerkje. Daarom hadden we bij Sita thuis een bad genomen in de mooie badkamer van de yogagasten. Sita's moeder was naar bed met hoofdpijn en haar vader zat te werken, dus we konden doen wat we wilden. En nadat we een enorm slagveld hadden aangericht van water en handdoeken, haarmaskers en sponzen, alles glibberig van de dure badolie van Sita's moeder, waren we meteen Sita's bed in gedoken om die lekkere warmte vast te houden.

'Je bent helemaal niet inwisselbaar,' zei ik tegen Sita. 'Ik ken niemand die ook maar een beetje op jou lijkt.'

'Dat zeg je omdat ik jouw vriendin ben.'

'Volgens mij blijf jij altijd een bijzonder leven hebben.'

Sita lachte een beetje. 'Vriendinnen zijn het allerbelangrijkste,' zei ze.

Dat was haar manier om iets heel liefs tegen me te zeggen.

Ik snapte meteen wat ze bedoelde. Ouders en zo, dat is

ook belangrijk, maar daar kan je niks aan doen. Die heb je gewoon. Terwijl: vriendinnen, die kies je. En zij jou.

Met niemand kon ik zo lachen als met Sita. Niemand begreep mijn zelfverzonnen spelletjes zo goed. En niemand kon me, als ik boos was, zo snel weer rustig krijgen. Soms wist Sita zelfs wat ik dacht als ik het zelf nog niet eens wist.

We kenden elkaar ook al zo lang. Ik had nog meegemaakt dat Sita eindelijk op het potje durfde. En zij had me het allerbeste getroost toen mijn liefste knuffel door een enge hond was opgegeten. Mijn lieve zachte lapkonijn, ik kon er nog steeds om huilen. Toen we net in Spanje woonden en nog niet naar school gingen, sliepen Sita en ik altijd bij elkaar in bed. Nu nog steeds, in het weekend dan. En we hadden natuurlijk de paarden samen.

Ik wist dingen van Sita zonder erover na te denken: dat ze moest kotsen van spinazie, zelfs als mijn vader er een tortilla van had gemaakt, maar dat je haar midden in de nacht wakker kon maken voor een beschuitje met van die roze babymuisjes uit Nederland.

‘Schuif eens op, Lot.’ Sita had haar dagboek opzijgelegd en kroop naast me in bed. Ik werd een beetje slaperig van de warmte die we uitstraalden.

‘Neem nou onze Spaanse vriendinnen,’ zei ik.

‘Ja, wat is daarmee?’

‘Daar kun je goed mee spelen op de *campo*. Maar Maria del Mar en Rocío en de anderen begrijpen ons nooit helemaal. Het maakt niet uit hoe lang we hier al wonen. Wij eten anders, wij hebben geen communie gedaan in de grote kerk, wij...’

‘In geen enkele kerk.’

‘Wij vieren rare feesten zoals sinterklaas. Of de yoga van jouw ouders, dat snappen ze ook nooit echt.’

‘En Pepe?’ vroeg Sita.

‘Wat is er met Pepe?’

‘Ik zag heus wel hoe je de hele tijd naar hem stond te gluren vanmiddag.’

‘Helemaal niet!’ Ik draaide me op mijn rug en zei: ‘Pepe is een zigeuner.’

‘Nou en?’

‘Dat bedoel ik dus. Dat zou een Spaans meisje nooit zeggen. Die zou...’

‘Ben je verliefd op hem?’ vroeg Sita zakelijk. Ze keek naar me vanaf het kussen, nog steeds met roze wangetjes.

‘Op Pepe? Weet ik veel.’ Ik wou dat ze het niet had gevraagd. ‘Hoe weet je of je verliefd bent?’

‘O, dat weet je wel,’ zei Sita. ‘Als je het nog moet vragen, is het niet zo.’

Ik dacht aan hoe Pepe vanmiddag naar me had staan kijken bij het kerkje. Heel lief, heel zacht. Ik werd er weer verlegen van.

‘Ik ken hem niet zo goed,’ zei ik.

‘Dat maakt niet uit,’ zei Sita. ‘Liefde is liefde.’

Ik schoof een stukje opzij want haar haren maakten een natte plek op het kussen. ‘En jij? Ben jij nou nog steeds op die jongens uit Goes?’

‘Hm,’ zei Sita vaag.

De jongens uit Goes – dat was iets van vorige zomer. Vier broers die met hun vader naar de yogaboerderij waren gekomen. Het leek wel het sprookje van de drie beren: één was te jong, één was te oud, maar de middelste twee waren allebei verliefd op Sita. En op de laatste avond had ze met allebei gezoend, achter de paardenstal. De jongste broer stond naast me grapjes te maken. Ik lachte met hem mee, maar ondertussen kon ik mijn ogen niet van Sita afhouden.

Zo professioneel als dat eruitzag, net een film. Hoe wist ze zo goed hoe het moest?

‘Het is heel makkelijk, het gaat eigenlijk vanzelf,’ zei ze later.

De volgende dag moesten de jongens terug naar Goes. Een van hen had nog een paar keer gebeld, maar ik moest steeds van Sita zeggen dat ze er niet was.

‘Misschien komen ze dit jaar wel weer,’ zei ik.

‘Hm,’ zei Sita weer, ‘jij mag ze hebben.’

‘Ik?’ Ik zat meteen rechtop in bed. ‘Dan moet ik zeker ook zoenen? Dat kan ik echt niet, hoor.’

Sita kwam ook een beetje overeind. Ze steunde op een elleboog terwijl ze naar me keek. Haar gezicht lichtte op door de maan die door het kleine raam de kamer in scheen. Er waren geen gordijnen in haar kamer. Wel luiken, maar die deed ze nooit dicht.

‘Moet je niet een beetje oefenen voor Pepe?’ vroeg ze.

Ik schudde wild mijn hoofd. ‘Voor Pepe? Hoezo? Hij stond alleen maar naar me te kijken en ik keek terug.’

‘Maar toch.’ Sita bleef me aankijken. ‘Je bent veertien, je hoort zo langzamerhand wel te weten hoe je moet zoenen.’

Ik schudde nog steeds met mijn hoofd. ‘Je zegt toch dat het vanzelf gaat.’

‘Als het goed is wel.’ Sita streek een pluk haar van mijn wang. ‘Je hoeft niet zo te schrikken hoor, Lot. Het is leuk, zoenen.’

Ik dacht aan Pepe en aan de jongens uit Goes. ‘Vies zal je bedoelen. En hoe weet je eigenlijk welke kant je op moet? Dat heb ik nu al als ik iemand gewoon een zoen op zijn wang moet geven: dat ik de verkeerde kant op buig en we bijna botsen. Of dat ik twee zoenen geef, maar het is een Nederlander en er komt er nog eentje achteraan en dat je dan...’

‘Zal ik het je soms leren?’

Sita’s vraag bleef als een wolkje in de lucht hangen. Ik staarde haar aan en ze keek terug als altijd: onschuldig, lief.

En toen gebeurde het. Misschien omdat ik niks zei. Rustig trok ze de lakens weg die tussen ons in geknoedeld lagen en ze schoof naar me toe. Ik rook badolie en shampoo.

‘Ga eens liggen,’ fluisterde ze, ‘op je rug. Ja, zo.’ Weer streek ze mijn haar uit mijn gezicht. ‘Wat heb je toch veel krullen.’

‘Sita, ik...’

‘Sst,’ zei ze. ‘Je hoeft helemaal niks te doen, dat zei ik toch.’

Haar hoofd kwam dichterbij- en dichterbij. Ik kromp in elkaar.

‘Niet bang zijn,’ fluisterde Sita, ‘het is leuk. Hier gaan al die liedjes over en die films. Dat is heus niet omdat het zo vies is allemaal. Doe je mond open.’

Ik deed mijn mond open, een heel klein beetje. Sita gaf me een kusje.

En toen likte ze met het puntje van haar tong heen en weer over mijn lippen, heel zacht.

Maar het voelde niet zacht. Het voelde alsof ze me een elektrische schok had gegeven.

Ik probeerde me terug te trekken maar Sita hing nu boven me. Ik voelde de gladde stof van haar pyjama. Haar moeder kon beter wassen dan de mijne, Sita’s kleren werden nooit stug en verkleurden nooit. Waarom moest ik daar nu aan denken?

Sita drukte haar mond tegen de mijne en dat was ineens best hard.

En toen zoende ze me.

Of eigenlijk zoenden we elkaar, want ik zoende meteen

terug. Het was gek en warm en nattig en ze lag ongemakkelijk en zwaar boven op me, maar toen ze ophield en van me af rolde vond ik het bijna jammer.

‘Je weet zeker dat je dit nog nooit eerder hebt gedaan?’ vroeg Sita.

‘Dat weet je best.’ Mijn stem klonk schor.

‘Dan ben je een natuurtalent,’ zei Sita. ‘Absoluut.’

Ik wilde zeggen dat zij dat ook was, dat ze door moest gaan, of misschien morgen. Dat ik het nu snapte, maar dat ik nog op een andere manier, of dat we misschien...

Maar Sita lachte zoals ze wel vaker deed: met haar ene mondhoek een klein beetje omhoog. Daarna schoof ze weer terug naar haar eigen kussen. ‘Ga maar lekker van Pepe dromen, Lotje.’

Het was lang geleden dat ze me Lotje had genoemd.

Ze viel meteen in slaap. Dat doet ze altijd op haar rug, met haar blonde haren over het kussen uitgespreid. Doornroosje – altijd als ik dat sprookje hoor, zie ik Sita voor me. Ik luisterde naar haar zachte ademhaling en probeerde de mijne erop af te stemmen. Dat lukte absoluut niet. Ik lag te hijgen als een kind met astma. Als ik nu zou opstaan, zou ik door mijn benen zakken, alles was slap.

Ja, dacht ik. Ja! Ik heb voor het eerst gezoend. Oké, het was Sita maar, maar toch. Dat is een begin. Nu weet ik het. Hoe het moet. En ook hoe fijn het is. Hoe ik overal meteen kippenvel had gekregen.

Ik bloosde onder het laken. Hoe raar was dat?

En nog wel op de dag van de heilige San Isidro, dat dacht ik ook nog. Wat moest die er wel van denken? Gelukkig maar dat hij al heel lang dood was.

Zo lag ik nog uren te woelen, heel voorzichtig, om Sita niet wakker te maken.

Deze eerste zoen zou ik nooit vergeten, dat wist ik nu al. De geur van een bepaald soort groene badolie, een beetje zurig, zou me altijd herinneren aan vannacht en, hoe raar het misschien ook was, ik zou van Sita voor altijd blijven onthouden hoe ze smaakte.

TKM

Mijn moeder vond het altijd stom als we over ‘de zigeuners’ praatten. Ze zei ook altijd van die dingen als: ‘Waarom vraag je nooit eens of Lorena komt spelen?’ Terwijl ze wist dat Lorena een zigeuner was.

Dus dat kon gewoon niet.

Zigeuners woonden bij de zigeuners, speelden met de zigeuners, hadden hun eigen bijlessen op school en soms zelfs hun eigen schoolreisjes. Dat was niet dramatisch of zo – wat mijn moeder ons graag wilde doen geloven, zo zat het gewoon al tig jaar in elkaar.

Je had de zonen en dochters van de olijfboeren, van wie de families al sinds hun overovergrootvaders in dezelfde grote huizen op de campo woonden, en daarnaast waren er de zigeuners in de huisjes achter de kerk.

En dan had je ons.

‘Die Hollanders van de yogahacienda’, zo werden we genoemd.

De meeste mensen uit het dorp wisten wel wat yoga was – of deden alsof ze dat wisten om niet dom over te komen.

Maar eerlijk gezegd wist ik het zelf niet eens precies.

Er kwamen regelmatig gasten uit Nederland om op de veranda voor Sita’s huis allerlei oefeningen te doen. Blonde vrouwen en mannen met lang haar die in niets leken op de bonkige Spaanse vaders. Vreemde gasten die op hun hoofd gingen staan en met zonsopgang allemaal tegelijk een soort slangachtige beweging maakten die ‘de zonnegroet’ heette.

‘Wat doen ze nu?’ vroeg Maria del Mar een keertje, toen het hoogzomer was en alle gasten op matjes lagen te mediteren.

‘Nadenken. Ontspannen,’ zei ik.

‘Dat kunnen ze toch ook thuis doen?’

Maar in Nederland is veel meer stress en lawaai en er leven sowieso veel meer mensen door elkaar heen. Dat snapte Maria del Mar niet, die was nooit verder geweest dan het dorp verderop.

Voorals het vakantie was in Nederland, was het een enorme drukte bij Sita op de hacienda. Wij mochten dan meehelpen met yogamatjes uitrollen en zorgen dat er overall wierook en kaarsen brandden en daarmee verdienden we geld voor de kermis. Dat was geen naar klusje en we verzonden er van alles bij.

‘Die dikke man heeft weer echt lekker gezweet,’ zei Sita bijvoorbeeld terwijl ze de matjes stond te luchten.

‘Zweet? Weet je zeker dat hij niet heeft zitten plassen?’ vroeg ik dan achteloos – en dat was genoeg om de hele dag in de lach te schieten als dikke Dennis ons voorbij schuifelde in zijn te kleine zwembroekje waarin je de, ook al te kleine, inhoud veel te goed kon zien.

‘Meiden! Gedraag je!’ snauwde Sita’s moeder als de slappe lach te erg werd.

Sylvie, Sita’s moeder, was de koningin van de yoga. Zij was de ultralenige juf, altijd in mooie strakke pakjes – voor elk moment van de dag een ander – en volgens mij was iedereen verliefd op haar. Sita’s vader liep rond met grote zweetplekken van het regelen, maar Sita’s moeder zorgde dat ze er de hele dag fris en smetteloos uitzag. Echt knap. Dat kon Sita ook: als ze in de bloedhete zon de patio had geveegd, er nog steeds uitzien als een lekker appeltje waar

je zo in wilde bijten. Terwijl ik intussen stonk naar een omgevallen wasmand en zo chagrijnig was dat ik Sita's toch al niet erg dapper uitgevallen broertje probeerde te slaan met de bezem – zodat hij doodsbang onder de tafel ging zitten.

's Avonds trokken Sita en ik altijd mooie, schone jurkjes aan. En wanneer we met alle gasten onder de sterren zaten te eten, rook alles even lekker.

Het restaurant van mijn vader lag naast de hacienda. Sita en ik waren niet alleen beste vriendinnen, bijna zusjes, maar ook nog eens buurmeisjes. Alle yogagasten kwamen altijd bij ons eten. Gegrilde forellen, Spaanse armoede-aardappeltjes met kerrie, en salade van zwarte tomaten.

De nachten in de zomer zoemden van het gepraat aan de lange houten tafels. Van zachte uitroepen als er weer eens een ster viel. Sita zat altijd naast me. Ik vertelde haar over de sterren en wees haar de sterrenbeelden aan, want ze vergat altijd hoe het in elkaar zat. Maar nog liever wilde ik dat zij praatte.

'Wat zullen we morgen gaan doen?' zei ik dan.

Sita's stem maakte op een of andere manier direct contact met mijn hersenen. Daardoor gloeide er iets op in mijn achterhoofd, iets prikkelends. Niet ophouden met praten, dacht ik dan, nooit ophouden met praten.

En Sita hield niet op. 'We gaan met de paarden naar het korenveld en dan heel hard galopperen,' zei ze, 'maar eerst staan we vroeg op, als het koel is en alle gasten nog slapen. Dan gaan we zwemmen. Want heel vroeg in de ochtend is het zwembad nog van ons, dan zijn zelfs de romantische types die van nachtduiken houden verdwenen. En we kunnen ook wel weer eens doen dat we de elfenmaagden zijn uit *The Lord of the Rings*. Misschien wel met de paarden erbij...'

‘En wat nog meer? Wat gaan we ’s middags doen?’ Het kon me niet schelen wat ze zou zeggen, als ze maar doorpraatte.

‘Bramen plukken. Muffins bakken. Je vader helpen met koken en zorgen dat hij verse patat met aioli maakt.’

‘Nee, dat is saai. Dan moeten we vast ook aardappels snijden.’

‘We kunnen ook morgenochtend heel vroeg hier komen en het zwembroekje van dikke Dennis van de waslijn stelen als hij nog slaapt,’ fluisterde Sita.

‘En dan?’

‘Nou, dan knippen we er een gaatje in en hangen het terug. Of we gaan door het spiekgatje van de wc-deur kijken of hij echt zo’n kleintje heeft.’

Ik grinnikte zachtjes. Sita zag er zo lief uit, maar ze was geobsedeerd door piemels en vieze praatjes. Zij bewaarde ook de seksboekjes die we een keer onder het bed van een van de gasten gevonden hadden. Volgens mij keek ze er best vaak in.

Ergens tsijlpte een krekkel. Het was twaalf uur, iemand was jarig. De gasten zongen. Ik hoorde het getingel van glazen, het bruisen van de Spaanse champagne. Stiekem pakte ik ook een glas en deelde dat met Sita. Ik was helemaal gevuld met fijne belletjes.

En niemand zei: ‘Moeten die kinderen niet naar bed?’

***

Misschien vonden ze in het dorp onze yoga raar. Maar de zigeuners vonden ze niet eens raar, die negeerden ze gewoon. Omdat ze altijd bij elkaar klitten. En omdat de zigeunerjongens gevaarlijk waren en hun vriendinnetjes altijd zwanger.

Als je zag wat ze met hun paarden deden, vond ik ze ook stom. Ze gingen veel te lang met ze galopperen, totdat de paarden helemaal onder het zweet zaten en hun monden bloedden van het harde rukken aan het bit. En ze lieten ze van die stomme trucjes doen, zoals expres steigeren, wat gevaarlijk is en ook nog eens naar voor het paard.

Ook op het feest van San Isidro was zo'n groepje zigeuners met paarden gekomen.

'Kijk nou,' zei Sita boos, 'die merrie heeft allemaal schuim op haar mond. En moet je zien hoe strak ze die teugels houden. Dat moet zo'n pijn doen!'

Spaanse hoofdstellen zijn afschuwelijk. Ze snijden in de hoofden van de paarden. Mensen die dat met hun paard doen zijn dierenbeulen.

Misschien waren die paarden daardoor wel zo onrustig. Ze bokten steeds. De andere mensen liepen almaar verder van ze weg.

Maar ik moest op een of andere manier wel blijven kijken.

'Hé,' zei ik tegen Sita, 'is dat niet Pepe?'

'Welke Pepe?'

'Uit onze klas.'

'Kan best,' zei Sita. 'Ik ga nog wat paella halen, wil jij ook?'

'Ja, ik kom zo.' Ik bleef maar naar Pepe kijken. Of eigenlijk: Pepe keek naar mij.

Vorig jaar was hij nog zo'n klein, dik jongetje, net als alle anderen. En nu was hij nog steeds kleiner dan ik – dat is ook niet zo moeilijk – maar niet meer dik. En voor het eerst zag ik dat hij mooie ogen had. Dat kwam omdat hij me recht aankeek. Hij hield een van de paarden vast bij de teugel, en ondertussen staarde hij me heel indringend aan.

Zo had nog nooit een jongen naar me gekeken.

Maar toen schoof er een wolk voor de zon, een paard hinnikte en de grote broer van Pepe liep door het beeld. Hij gaf Pepe een duw en vroeg hem iets. Pepe draaide zich naar hem toe. Maar eerst lachte hij nog naar mij, een snelle, lieve lach.

Een beetje duizelig van het kijken draaide ik me om.

Pas toen Sita er later in bed over begonnen was, dacht ik: er is iets belangrijks gebeurd. En daarna kon ik niet meer ophouden met denken aan Pepe. Ik werd er een beetje opgefokt van, alsof ik elk moment kon horen dat ik een prijs had gewonnen. Het begon al 's ochtends als ik in de schoolbus zat. Straks zie ik hem! En dan ging ik hem zoeken. Zodra ik Pepe op het schoolplein zag staan, meestal tussen de andere zigeuners, kreeg ik een schokje. Meestal lachte hij dan even naar me. Soms lachte ik terug, dat ging vanzelf.

Op een nacht droomde ik van hem. Dat we hand in hand in de zon liepen. Toen ik wakker werd was ik de hele dag superblij, alsof ik het echt had meegemaakt.

Maar er gebeurde iets anders. Ik vond verkreukelde briefjes in mijn laatje met spannende afkortingen erop. ТКМ bijvoorbeeld, dat betekent 'te quiero mucho'; ik hou veel van je. Zulke dingen schreef Maria del Mar ook wel eens in mijn agenda, of Rocío, een andere Spaanse vriendin. Of Sita. Maar ik wist heus wel dat zij het deze keer niet gedaan hadden. NPS stond er ook op een dag, 'novios para siempre'; liefjes voor altijd.

Elke keer vond ik het eerst stom. En daarna leuk. Dan toch weer stom en dan weer... Gek werd ik ervan!

Maar op die avond met de vuren was het alleen maar fijn. Het leek al een sprookje op het moment dat het gebeurde.